

Szabó Attila VOLT EGYSZER EGY AJÁNDÉK

... a kicsiny boltban a város egyik félreeső utcáján. Nézte a betérőket, hogy jaj, csak el ne vigyék. Porozta magát, rágta a festéket, vágta a csúnya pofákat, hogy a rajta lógó akciós ár ellenére meg ne vegyék, mert vár valakit. Egyszer aztán megérezte: megszületett az, *Akitől*. Aztán nem sokra rá a másik is, *Akinek*. Attól kezdve még jobban izgult, nehogy elvigyék. És nézte Klein bácsit, a boltost. Nagyon öregszik, a végén meghal, és akkor mi lesz? Klein bácsi, Klein bácsi, becézgette, biztatta benne a kitartást. *Akitől* még csak a bőrt rúgja az utcán, Klein bácsi meg egyre hajlottabb. *Akinek* még csak a betűket tanulja, Klein bácsi már csak csoszog. Még tengernyi idő, mire felnőnek, és Klein bácsi a harmadik polcra, ahol ő lakott, már fel sem néz, szökdösik belőle a lélek té s tova. Már nem is biztatta, csak nézte az öreg sóhajait, ahogy apró csíkokat árkolnak a porba. Pedig *Akitől* és *Akinek* már összezöldült, mint a kék meg a sárga, kézen fogva színesedtek a platánok alatt, de Klein bácsi csak ült a széken, és senki sem nyitotta rá az ajtót. Amikor jöttek a kezek, hogy kipakoljanak, az Ajándék levetette magát a polcra, és ripityára tört. Seprű, lapát, sötét. Így kallódott kukáról kukára. Bejárta a világ szemétiégetőit. Egyre kisebb darabokká lett, már csak egy fehér, egy apró porcelán emlékezett a szépre, ami egykor ő volt. Aztán leesett a hó. A hó alatt kuporgott, amikor egy kéz felemelte, letisztogatta. Végre megtaláltalak, te kalandor, mondta Klein bácsi, mert ő emelte ki a hó alól. Zsebre vágta az elkészült darabkát, meghuhogtatta markában a hideget, és elrepült. Szép, propelleres angyalszárnya volt Klein bácsinak, kékből, fényből, emlékekből. Addig repült, míg a régi bolt régi asztalához ért. Elővette a zsebéből a csorba kalandort és megnyalta kéklő szája szélét. Te vagy az utolsó. Hogy mennyit kerestelek! És visszarakta helyére a darabkát. Épp idejében, mert az ajtó sóhajtott egy adag hideget, és belépett *Akitől*. Tessék csak, így Klein bácsi, tessék csak, nézzen körül. És *Akitől* nézte a roskadozó polcokat, csillogtak-villogtak az ilyenek és olyanok, és a még olyanabbak. Sokáig nézte, fogdosta, simogatta, levette,

visszatette, de a harmadik polcra oda se biccentett. Köszönöm, viszlát, mondta *Akitől*, és indult kifelé. Jaj, Klein bácsi, ne hagyja, csendült fel az egész bolt, a markoló, a gyertyatartó, a kiskanál, a rézcsengő, a bádogkatona. Dehogy hagyom, villant Klein bácsi szeme, és az ajtóra nézett. Gondolhatod, *Akitől* csak rángatta, de bizony nem nyílt ki! Ott a kulcs a harmadik polcon, pökte oda Klein bácsi foghegyről. És *Akitől* engedelmesen a harmadik polcra nyúlt, és akkor meglátta, magához szorította. Aztán már észre sem vette, hogy az ajtó magától kinyílt, a bolt visszaváltozott hentesboltta, csak a suhogásra nézett fel, mert majdnem nekiröppent a kéménynek egy öreg szürkeség. *Akitől* vitte kabátja alá rejtve a titkosat *Akinek*. Az Ajándék? Gondolhatod! Büszke volt, megérte ennyi várakozás.

kép | Travis Modisette, flickr.com